

Věra Nosková - Bereme, co je

2. ukázka

A tu se jako na zavolanou v městečku objevila skupina kubánských hochů ve věku od šestnácti do čtyřiaadvaceti let a v barevném rozpětí slonová kost až eben. Straničtí a mládežničtí funkcionáři se tvářili podlézavě a ustaraně. Nesníží mladí kubánští soudruzi svým neuváženým chováním prestiž kubánské revoluce? Jinak. Nezbouchnou temperamentní exoti nějakou místní samičku, neznásilní husičku, nepřekotí paničku? Nezesměšní, nepoškodí některého vlivného soudruha nepochopením složité pavučiny místních vztahů?

Kluci bydleli v hotelu U bílého vlka. Kavárenskými okny se do fádni maloměstské ulice v jednom kuse valila rumba a čača jako ukázka radostí jiného světa, ze světa jásavých barev, palem, voňavých doutníků, oslepujícího jasu a třtinových plantáží, revolučních vousů a aligátorů, nefalšované spontánnosti a ležérního životního stylu. Bylo to hotové zjevení. Pokud Kubánce organizátoři a dohlížitelé nevytáhli na exkurzi do továrny, na prohlídku kulturního domu či kravína, povalovali se tito v pohodlných křeslech kavárny, pilovali si nehty, tančili při musicboxu, popíjeli ze zvyku chlazené drinky a šilhali po holkách.

Naše trojka, zvaná Černá galaxie, byla čelem první vlny dívek, která se musela utkat s jejich cizokrajným půvabem a temperamentem. Vkročily jsme k Vlkovi rozechvělé, přesto s kamennou tváří, a poručily si limonádu. Exoti nás zaregistrovali a jejich nudou vyprázdněné tváře ožily. Než jsme se stačily napít, stál u nás španělsky vyhlízející Carlos a zval nás posunky k přisednutí. Monča jako na povel vstala, ale Irenka ji pod stolem koplá.

„Ještě si to rozmyslíme,“ řekla sice česky, ale učinila mezinárodně srozumitelné, odmítavé, naději však nevylučující gesto. „Nechme je uzrát, ať si nás víc považují,“ poznamenala k dotčené Monče a odhalila nám tak prostými slovy jednu ze základních rafinovaností flirtu.

Co teď, co teď? Scházela jsem se s Černou galaxií denně na válečné porady, které nám byly celkem k ničemu, protože krásní cizozemci se chovali nevypočitatelně. Například i když si každá z nás pro pořádek vybrala sobě nejmilejšího, kterému dovolila hlazení ruky, vlasů, jemné přítulení a další něžnosti, ostatní ostrované volbu nerespektovali a snažili se také přiživit.

Chodily jsme za nimi skoro denně. Buenos dias, švitořily jsme ležérně na přivítanou a radovaly se nad sumou nevšedních zážitků, když jsme se po západu slunce loučily s buenos tardes. Koupaly jsme se v latinskoamerických rytmech, radost nás prosytila jako chutný alkohol, uši jsme měly plné kadencí temperamentní španělštiny. Kluci nás učili figurám rumby a čači, zvláštní výcvik pak byl věnován smyslnému pohybu boků. Podle jihoamerických měřítek jsme byly dřeva, ale

trpěliví instruktoři nás prostě za naše šestnáctileté boky popadli a rozpochybovali je v žádoucích variacích. Polovinu času jsme protancovaly a polovinu prozpívaly s kytarami na klíně na pokojích v patře hotelu. Rasově pestří cizinci nás doprovázeli bezchybným a složitým rytmem s rumba koulemi, sirkami a bubnováním na desky stolu i skvěle rezonující křídla skříně. Proč zrovna my tři, krásky s jižním temperamentem, žijeme na ucamraném českém venkově s jeho cajdáky a bezpohlavním hopsáním? vrtěly jsme hlavou nad svým údělem.

Doma jsme pak usilovně louskaly španělštinu, abychom nemusely tak často říkat no *comprendo*, ale mohly se tvářit spiklenecky a bystře s příkyvováním *comprendo*. Když mě černý Pierre požádal, aby ho ostříhala, strávila jsem příští odpoledne v holičství pozorováním pana Vláška. Otec spolužáka zvaného Slepíčí prdelka byl hovorný, úlisný lazebník, vševědoucí a nic nesmlčující figurka, jako vystřižená ze starých veseloher. Synek věrně otcovy vlastnosti kopíroval. Byla to náruživá mužská klepna, a aby měl stálý přísun delikátních informací, lepil se na nás, holky. Trpěly jsme ho pro drobné úsluhy, lichotky a používaly ho jako poslíčka či zvěda, někdy nám byl dobrý i pro to velké ucho, v něž se tak ochotně proměňoval. Ale běda té, která si Slepíčí prdelku vybrala jako důvěrníka! Stejně jako jeho otec byl výkonným článkem tiché pošty, která míchá fakta s domněnkami pro zlomyslnou potěchu městečka.

„Tak ty se potřebuješ naučit stříhat? Ale nebudeš mi konkurovat, že ne?! Hele, holka, rači každého pošli ke mně, za bůra mu udělám krásnou hlavinku. A co hoši? Zlobí tě? Aby ne. Tělíčko máš jak vysoustruhovaný. Jako ta nová hvězda vašeho gymplu, ta Andrea. Voni se teda přistěhovali z Prahy, víš to? To je teda méno. Andrea! Ale proč né, dyž má šlechtický předky... A jestlipak víš, holčičko, kdo to s ní táhne? Přece ten, ten... Aleš Dušek přeciž. Znáš ho, ne? Ále jóó. Která holka ve Strakonících by ho neznala, dyť mezi váma loví jako fretka. Doted'ka nevěděl, kerou dřív, ale na Andreu žárí jak blázen. Prej se tuhle namazal a škrtil ji pak šňůrou vod žehličky. Šlechtičnu!“

„Pane Vlášek, že tomu nevěříte?“ poprosila jsem, protože naděje na lásku mužného, bystrého, nic si nenalávající Aleše se propadala do tekutého písku.

„Co já vim. Jak sem nakoupil, tak prodávám,“ kontroval úslovím notorických drben a zastříhal cvičně ve vzduchu ostrými nůžkami, než se s nimi spustil jako krahulík na hlavu tělnatého klienta. Dychtivě naslouchající chlap zabalený v holičově plachtě měl obrys stanu.

„A ty Kubánci, to je taky pěkná svoloč! Holky se z nich můžou pomínout, lezou k nim až na pokoje a nevědí, že sou samej syfilis.“

„Proboha, pane Vlášek!“

„Nediv se, holčičko,“ zasmál se holič nad mým zděšením. Samozřejmě věděl, že s okatou Mončou a sošnou Irenkou za *příčmoudlýma* také lezu. „Jednak se to všeobecně ví, a pak, čet sem nákej cestopis a tam se psalo, že tam na těch vostrovech je vobyvatelstvo prolezlý, teda kromě

jinech vošklivejch nemocí, syfilídou. Jenže ji mají prej latentní neboli tajnou, takže na nich nemusí bejt ani vidět, ale dyž nakazí našince, tak to u něj propukne v plný síle.“

Hlava tlouštíka pod jeho nůžkami horlivě přikývla. A teď se žer, pomyslel si Vlášek radostně, když jsem odcházela schoulená obavami.

To hříšné odpoledne jsem směla držet v dlaních nezvykle klenutou hlavu černého Pierra. Vzlínala ve mně chuť položit si ji na prsa a pohladit ji, ale také snaha ovládnout se přinášela zajímavý prožitek. Cvakala jsem nůžkami a odkládala chomáče pevně svinutých kudrn do dlaní rozrušené Monči. Přihlízející Kubánci hlasitě polykali a rezolutně prohlašovali, že chtějí také ostříhat. Zůstaly jsme tenkrát až do večera. Mizely jsme si a opět se setkávaly, vynořovaly jsme se z pokojů, byly jsme dotýkány a sváděny, opíjeny a oslavovány a vypořádaly se do ztemnělé ulice nabitě pustým panenským chtíčem. Šly jsme mlčky začínající nocí proti spoluobčanům krácejícím v protisměru do kina. Na mostě jsem se probrala a zavrtěla nevěřičně hlavou:

„Divím se, že jsme ještě panny.“

„Není to skoro škoda?“ odvětila blouznivě Irenka.

„Není. Protože co když maj syfilis?“

„Cože? To je nechutný podezření. Ostatně, byli čistý jak miminka. To by na nich muselo bejt něco vidět. Vyrážka, vředy nebo upadlej nos...“ zaprotestovala krásnooká Monča.

„Víte ale, dámy, že lues může být i latentní?“

„Mluvíš jako lékařská kniha,“ upozornila Irena.

„Našla jsem si to ve slovníku a říkal to starej Vlášek. Latentní, to jest skrytá, bez vnějších, oku zjevných příznaků. Lues je syfilis a treponema pallidum je bakterie, která syfla způsobuje.“

„A Vlášek je debil. Tos mi to nemohla říct dřív? Já se s Carlosem líbala! Co když se mi už v puse množí ty treponemy?! Tfuj tajbl,“ odplivla si nešťastnice Irena do černé řeky s odlesky světla.

„Slinama se to prej nepřenáší. Jen při pohlavním styku. Jo a taky krví,“ spěchala jsem ji uklidnit.

„Krví, jo? Krví! Taky hezký! Tak se na mě podívejte,“ pokřikovala Irenka a zastavila se pod zářivkou. Oči jí tonuly v slzách, bardotkovské rty měla naběhlé a v koutku krvavou ranku. Prohlížely jsme pozorně pokousání.

„Proboha, proč jsi držela?“ zavrtěla hlavou vždy opatrnější Monča.

„Byl šíleně vášnivej, doprčic, a pevně mě objímal. A pak, potřebuju zvládnout techniku líbání. Přece se to nebudu učit, až přijde ta pravá chvíle!“

„Aby ses jí dožila v plném zdraví,“ řekl za mě nahlas nelítostnej skřítek glosátor.

Za dva roky se hodně změnilo. Fidel propadl mezi ostatní komunistické žvanily, na ohnivé mládežníky z bratrské Kuby jsme se rozhodly zapomenout. Už pár let pomstychtivě čistím boty

pionýrským šátkem. Tady a teď, za daných podmínek je nutno udělat něco se svým životem, naplňovat své dny.
